

מנהל מוסיקאלי לתוכנית, דבר המורגש אף ע"י חובב, לא רק משום שמטעם זה הופך המתופף זוהר לוי לכוכב, המותיר בצל את המשתתפים האחרים, אלא אף בשל עריכה יומרת של בן-אחותה של המסוררת המנוחה, אורי מילשטיין ובימוי המזכיר מסכתות בסיום בית-ספר עממי, פרי עבודתה של הגב' עדנה שביט.

*** לאחר מסע בחו"ל, שבה שליו שייית הגשש החיזור אל הקהל הישראלי ב"תוכנית בידור פסטיבלית", כלומר לקט של קטעים מובחרים מכל התוכניות. בשל סלקציה זו, הן בחומר המבוצע. הן בבימוי, הופכת התוכנית למקצועית ביותר שניתן למצוא כיום בארץ.

*** לאריק איינשטיין יש קול והופעה נחמדים. לכן הוא מופיע בתוכניתו **במזל ג'רי** בלהיית ברנשיו של פיאמנטה, שהיא חבורת-נגנים מעולה בזכות עצמה. המנגינות הנעימות שהלחין במיוחד עבור אריק, שלום חנוך, מלחין צעיר מיוצאי להקת הנח"ל, מצטיינות יותר ממילות ה"שירים, שחלק מהן נחברו בידי אריק עצמו.

*** גדעון שמר ממשיך להופיע עם מאל קאלר ונגניו ב**אהבה וז'ן**, לקט של פסוקים וקטעים מתקופות שונות, שמכנס המשותף: אהבה. האולמות הקטנים, כדוגמת צוותא, בהם מופיע שמר, מאפשרים לקהל לעמוד על היקציה והגיטיקולציה המיקצוריים שלו.

*** בימויו של שייקה אופיר ומישחק השובבני של בומבה צור, ז'רמן אוניקובסקי, יאב ברלינסקי וחתיכה כמו אביבה פז, אינם מצליחים להפוך שני קטעים שנתחברו על-ידי ז'רמן פידו ליותר ממה שהם: בדיחות חביבות ומשעשעות, אשר על אף התמשכותן אינן ממלאות ערב. היה כדאי לקצר את שני הקטעים, להוסיף שילשי ואולי אף פיזמונים מרוח **פריס הקטנה** (מישהו זוכר, שער האירות היתה אי-פעם קטנה?) דבר שלא היה הופך את המופע להצגת תיאטרון, אף אם הופצו במיטרה מה שנקרא ה"תיאטרון הקטן". אך אולי ממריץ צופים מסויימים לפשוט את הפיגמה ולהינתק ממכשיר הטלוויזיה שבביתם.

תיאטרון

*** דודה ליוה מאת נסים אלונגי בתיאטרון הבימה מעלה את השאלה אם צופה-התיאטרון, החפץ ליהנות מהצגה (הער) לה לו, כולל נסיעות והוצאות נוספות, הכרוכות בהליכה להצגת תיאטרון בארץ, כשכר שהוא משתכר ביום-עבודה) חייב לקרוא, לפני או אחרי כן, את המחזה, או שעליו לבקר בהצגה מיספר פעמים, מה שעדיין לא מבטיח לו שכל השאלות ש"יצג לעצמו, עם ראיית מחזהו החדש של אלונגי, יבואו על פיתרון. אם נכונה הידיעה שאלונגי חיבר את המחזה במיוחד עבור

חריפאי ואלפי ב"שירובין"

הגברת חנה רובינא, הרי שהדבר איננו מורגש. זהו מחזה לאנסמבל. לשחקנים ול-בובות. בצעם אפשר לומר שבבימויו של נסים אלונגי, ניכרת השפעתו של תיאטרון הבובות, בו שולט מפעיל הבובות, המושך בחוטים, מפעיל ועושה בבובות על הבמה כרצונו, אם כי המחזה מוגדר כמלודרמה ישראלית, ניתן לגלות בו השפעות, שנסים אלונגי אולי לא יודה בהן, של דירנמאט ואפילו של אשף-המתח אפרד היציקוק. סיפור על גברת זקנה ושלושה נגנים סרדיים, ארוסה האגרונום, בני כשפתחה, הי חיים והמתים, שאינו חסר סממכים בלשיים, וכמובן — רצח הופך להצגה מסנוורת.

אוהבי תיאטרון, המוכנים להתבסס ב"שפת המיוחדת, רבת הדימויים, של נסים אלונגי, המוכנים להפקיד בידיו את הגה הקפיטן ולהצטרף אליו אל כל מסע שהוא, ימצאו כאן את מבוקשם. לאלה לא ישנה אם הצגה תמשך במקום 3 שעות, 4 או 5, ילכן כדאי שידורו לפני שתקוצץ, כדי שלא יאט-רון יקל להעלותה פעמיים בכל ערב.

*** תיאטרון בימת השחקנים הצטרף אל התיאטרון הקאמרי, לא כדי שיוכל להעלות ללא דאגות פרנסה את מקולו הקטן ומלחמתו בסרטים, שלמכוס קליי, סיפור אוריה, או השלום, אלא את "שירי" כוץ של ניקולאי גוגול. לפי הצגתם החדשה, נשאלת השאלה אם התיאטרון הקאמרי עצמו לא היה מצליח יותר בהעלאת מחזהו של גוגול, שנכתב בשנת 1842. הרצגה

רובינא ב"ליוה"

בויימה על-ידי מייקל אלפרס, שהוא מורה למישחק בלונדון, ויתכן שזה מה שהוא צריך לעשות: ללמד מישחק. הבימוי שלו, כפי שהוא משתקף בשידוכיו, לא הצדיק את הבאתו לארץ, מה גם שעודד קוטלר, המישחק כאן בתפקיד ראשי, היה מצליח בכך יותר, דבר שלא היה מפרע לו גם לגלם באותה קלות שדוגית את קוצ'יקאריוב, המנסה לשדך אשה לידיו פודקוליוסין. אומנם משתתפים כאן שחקנים מצויינים כמו עדנה פלדל (הבולטת הפעם בעיקר בזכות תלבושתה ואיפורה המוגזם) מיכאל כפיר (הפתעה לכל מי שראה אותו בעבר, וכימעט ולא יגלה מתחת למעטה האשור והמישחק המסוגנן בדמותו האנושית של ז'בקיין, את כפיר גבההקומה ועבה-קול) האורה ריבלין (בדמותה של ארינה פנטלימונובנה, דדתה של אנאפיה סיכונובנה — והיריה חריפאי!) יוסי אלפי, וכמובן עודד קוטלר.

*** אילי גורליצקי הוא שחקן בלתי-רגיל, המתאים לשחק הן בקומדיה והן בטרגדיה. הוא יכול, למשל, להיות מגלם אידיאלי ל-דמותו של המאהב הטראגי סיראנו דה ברוראק, אבל תיאטרון השחר, הפקה מסתי רית טהורה, סבור אחרת, לכן מסר לו תפקיד **טופז** במחזהו של מארסל פניול. אילי עושה את המוטל עליו בחירתאוזיות עוזרים לו, לאי-מעט, אברהם חלפי וראובן שפר, אך לא מישחקם ולא בימויו המיקצועי של יואל זילברג מצליחים להציל את מחזהו המיושן של פאניול ג'ושני הזמן.

*** תיאטרון זורות מעלה מחזה קלוש של אחד פרנק מרקוס, על לסבית בוגרת ויודיתה הצעירה. כשרואים את ההצגה עם חנה רוזובסקה, ברנקה זלצמן, גיטה לוקה ועדה לייאן, בעלת היופי המיוחד, נשאלת השאלה מה היה תפקידו של אברהם ניניו בכל הסמרטטון הזה הקרוי **רצח הא"ח** חות' ג'ורג' אך אל דאגה, ניניו הוא לא הרוצח, המחבר עשה זאת לפניו. ניניו הוא הבמאי.

*** מרים זוהר ויצחק שילה הם שנים מבחירי השחקנים שלנו. נועם שריף הוא אחד המלחינים הבלתי-רגילים שאפשר למי צוא. שלושתם, יחד עם הבמאי ארנון תמיר, יצרו (בעזרת יעוצו הספרותי של אריה סתיו) ערב בשם **איפה הפרחים כולם** המועלה בצוותא. בחירת החומר ועריכתו צולעים במקצת, אך בזכות הביצוע ובמיוחד המוסיקה, מוצדק הערב כולו, ושרק יפסיקו לשיר לנו בסוף את איפה הפרחים כולם. הם לא זמרים.

אין אנוס? אינ אורי ארוס

פאנות אגרוס

המכון המיוחד לפאנות גברים

רח' גנסין 7, ת"א (מול קולנוע הוד), טל. 246924

תיאטרון זורות

בהנהלת יעקב אוזי
משה חופר

רצח האחות גורג'י

חייה הכפולים של שחקנית לסבית
מאת פרנק אריקס-עברית חנה בן אורי - הבמאי אמריס ענו
בהשתתפות חנה רוזובסקה - ברנקה זלצמן - גיטה לוקה - אורה ריבלין

- תל-אביב, בית-המורה, יום ה' 6/2, ב' 8.30
- יום ד', 12/2, ב' 8.30
- אוהל-שם, שבת, 8/2, ב' 8.30
- כרטיסים ב"רוקוקו" ובכל המשרדים. לקבוצות מאורגנות: טלפון 248824
- לוד, נוה-זית, יום ו', 7/2, ב' 8.45
- כפר ורבורג, בית פסמן, יום א' 9/2, ב' 9.00
- ירושלים, אולם מיטשל, יום ג', 11/2, ב' 8.30
- כרטיסים במשרדים.

מגיל 16 ומעלה.

הסכניון - מכון טכנולוגי לישראל

מודיע על

רישום מועמדים לשנת הלימודים תש"ל 1969/70.

שיתחיל ביום א' — כ"ח שבט תשכ"ט — 16.2.1969
ויסתיים ביום ו' י"ג בסיון תשכ"ט 30.5.69

בחינות המיון למועמדים ייערכו בתאריכים הבאים:

- מתמטיקה ביום ג' — י"ט באלול תשכ"ט — 2.9.69
- פיסיקה ביום ד' — כ' באלול תשכ"ט — 3.9.69
- ציור (למועמדים לפקולטה לארכיטקטורה ובינוי ערים) ביום ה' כ"א באלול תשכ"ט — 4.9.69

פרטים נוספים וטופסי הרשמה אפשר לקבל בין השעות 13.00—08.30 במשרדי הרישום:

בחיפה — קרית הסכניון, בנין הסנט חדר מספר 103.

בתל-אביב — משרדי הסכניון, רח' לסינ 14.

בכרמי-שבע — המוסד להשכלה גבוהה בנגב, בית היאס.